

θείας ὅσα χρειάζεται ; δὲν γοητεύονται τὰ πλήθη μὲ δάνεια μικρὰ τὸ ἐναντίον, ἢ περιφρόνησις παρακολουθεῖ τὰς κυβερνήσεις τὰς δανειζομένας διὰ τὰ ζήτῳσι. Πρέπει νὰ διασαλισθῇ δάνειον τοῦλάχιστον διακοσίων ἑκατομμυρίων, καὶ ἂν μὴ πραγματοποιηθῶσι μὴδὲ εἴκοσι· πρέπει οὐδὲ λόγος ἂν νὰ γίνῃ περὶ ἐλλείμματος, ἀλλὰ νὰ παρουσιασθῇ τὸ πρᾶγμα ὡς ἀνάγκη ὅχι τῆς κοιθερνήσεως, ἀλλὰ τῆς κοινωνίας· λοιπὸν θ' ἀρθῇ ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία. . . κατὰ τὸ χιλιостόν.

Καὶ ἔπειτα πρέπει οἱ φθονεροὶ ν' ἀποστομωθῶσι· διακυβεύεται ὅχι μόνον ἡ ὑπόληψις τοῦ ὑπουργείου, ἀλλὰ καὶ ἡ προσωπικὴ φιλοτιμία τοῦ δὸν Σκουλούδη. Ὁ πρεσβευτὴς πρέπει νὰ δικαιολογήσῃ τὸν διορισμὸν τοῦ μεσίτου ἢ καὶ τὸ ἐναντίον ὁ μεσίτης πρέπει ν' ἀποδειχθῇ πρεσβευτὴς *par droit de naissance et non de Boursé*. Τί σημαίνει μία εἰσέτι χρηματιστικὴ κωμωδία ἐπὶ πλεόν, ἀφοῦ ὅλος ὁ διετὴς βίος τοῦ ὑπουργείου ὑπῆρξεν αἰσχροὺς χρηματισμοὺς προσώπων καὶ ἐταιριῶν ; Ὅθι εὐρεθῶσι καὶ νέοι φόροι διὰ τὸ νέον δάνειον· ἀρκεῖ τὸ ὑπουργεῖον νὰ ζήσῃ· τοῦτο δὲ ἄλλως δὲν κατορθοῦται εἰμὴ διὰ τῆς πεκταινσμένης δανειοπλαστικῆς μηχανορραφίας. Ἐμαγγανεύθη ὁλόκληρος ἡ Σύρος ἐνεκα δανείου 800 χιλιάδων δραχμῶν· δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ συγκινηθῇ καὶ ἡ ὅλη Ἑλλάς ἐνώπιον τοσοῦτου καὶ τόσοῦ διαλαληθέντος δανείου ;

Δανεισθῆτε δανεισθῆτε, ἐθνοκάπηλοι, ἕως οὗ κακὴν κακῶς κρημνισθῆτε.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ φέρον τὸν ἡγεμόνα τοῦ Μαυροβουνίου «Ἰζζεδίν» κατέπλευσεν εἰς Κέρκυραν τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς παρελ-

θούσης πέμπτης. Ὁ κατάπλους αὐτοῦ δὲν ἀνεμένετο τὸσον ταχέως, εἶχε δὲ προδηλωθῇ τὸ *incognito* αὐτοῦ· οὐχ ἤττον ἐδέχθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου πολλὰς ἐπισκέψεις, ἐπιστήμους καὶ μὴ, ἐπιρρωσάσας τὴν ἐνθουσιαστικὴν ἰδέαν, ἢ ὅποια ἐπικρατεῖ περὶ τοῦ ἀφελοῦς καὶ ἀγαπητοῦ πατριώτου ἡγεμόνου.

Μετὰ τὰς ὑγειονομικὰς ἀρχὰς τὴν 8ην ὥραν μετέβη ἐπιστήμως ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ νομαρχῶν κ. Παλαμᾶς, ἵνα προσφέρῃ τὸ σέβας καὶ ὑπηρεσίας του. Ὁ ἡγεμὼν ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃ, ἂν καὶ ἐπεθύμει τοῦτο, διελέχθη δ' ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐμάθομεν, καὶ εὐμενέστατα μετ' αὐτοῦ, περὶ πολλῶν καὶ παντοίων ἐπερωτήσεως καὶ πληροφορηθεῖς. Ὁ Νικήτας ὁμιλεῖ τὴν γαλλικὴν παρισιανικῶτατα. Κατόπιν ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν οἱ κκ. Πρόξενοι τῶν ξένων δυνάμεων, ὁ παλαιὸς αὐτοῦ φίλος κ. Ἀσπιδωτῆς, τὴν 9ην δὲ ὥραν τὸ «Ἰζζεδίν» ἐξέπλευσεν ὡς ἀστραπὴ καὶ ἀφῆκεν ὀπισθεν τοῦ τὴν αἴγλην τῆς ἡρωϊκῆς καὶ ἀγαστῆς φυσιογνωμίας τοῦ Μαυροβουνιώτου ἥρωος ἡγεμόνου καὶ ποιητοῦ.

Τὰ προξενικὰ Σερρῶν δεινοῦνται. Τὰ προεῖπομεν ἡμεῖς πρότεσσάρων καὶ πέντε μηνῶν. Δυστυχῶς δὲν εἰσακουσόμεθα· θὰ εἰσακουσθῶμεν, ὅταν ἀνοιξοῦν ὅσαι εἶνε δυνατόν ν' ἀνοιχθοῦν πληγαί, καὶ τότε θὰ λάβῃ τὰ διαβατήριά του ὁ κ. Μπέτσος καὶ θὰ λεχθῇ ἐν ἀναστεναγμῷ· Δίκαιον εἶχε τὸ «Μὴ Χάνεσαι ! » Ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζωνται ἀμέσως αἱ ἀλήθειαι, ὥστε νὰ μὴ ἐπέρχηται κανὲν διάλειμμα εἰς τὴν ἐθνικὴν μας ἐνέργειαν ; Ὁ κ. Μπέτσος ἤκιστα ἐφάνη διπλωματικὸς ὡς πρόξενος. Μπορεῖ καὶ ἡ Κοινότης νὰ ἔχῃ τὰ πάθη τῆς—καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ ἔχει—ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε τίποτε μ' αὐτὴν, παρὰ μόνον μετὰ τὸν πρόξενόν μας· θέλομεν αὐτὸν ἄγγελον εἰρήνης· δημιουργὸν δημονοίας· ἐργάτην προόδου· ὁ κ. Μπέτσος ὑπὸ λαμπρῶν αἰσθη-

112

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

112

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 539)

— Ἰωάννα, κόρη μου, ἐξύπνησες ; ἐκραύγασεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν διὰ τῆς θύρας. Αὕτη διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν ὀλίγον, ἔπειτα ἀπεμακρύνθη φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς.

— ὦ ! ὦ ! εἶπεν.

Ὁ κύων ἐξηκολούθει πηδῶν περὶξ αὐτῆς.

— Ἰωάννα μὲ ἀκούεις ; ὑπέλαθεν ὁ γέρον.

Νέον ἠσθάνθη ρίγος καὶ ἀπῆντησε.

— Μάλιστα, πάτερ μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο ἀνθρώπων ἠκτινοβόλησαν. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ὑπέλαθεν.

— Ἐνδύσου γρήγορα, ἀγαπητὴ μοι. Ἡ Γερτρούδη μὰς περιμένει, νὰ παραθῇ τὸ πρόγευμα. Ἐπειτα ἔχω μίαν καλὴν εἰδήσιν νὰ σοὶ διαβιβάσω. Ὁ Ἰάκωβος ὁ μνηστήρ σου

ἔτυχε δῖμηνον ἄδειαν ἀπουσίας· ἤλθε σήμερον τὸ πρωὶ καὶ εἶναι ἐδῶ, μέλλεις νὰ τὸν ἴδῃς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐν τῷ κήπῳ ὠραία φωνὴ βαρυτόνου, ἐλαφρῶς πάλλουσα ἠκούσθη.

Ἐηραίνονται καὶ πίπτουν τὰ φύλλα εἰς τοὺς κήπους,

Τὸν οἶνον εἰς βυτία μεγάλα μεταγίγρουν,

Διὰ τῶν λυπασμάτων τὰς γαίας μας παχύνουν

Καὶ τ' ἄροτρον ζευγνύουν εἰς βόας καὶ εἰς ἵππους.

Τ' ἀγροτικά μας ἔργα πρέπει νὰ τελειώσουν,

Προτοῦ βροχαὶ καὶ πάγῃ αὐτὰ περικυκλώσουν.

Εἰς τοὺς ἀγρούς, παιδιὰ, προτοῦ ἐξημερώσῃ,

Προτοῦ κρημνοῦς, γηλόφους ὁ ἥλιος χρυσώσῃ.

Γεωργοὶ ἔς τὴν ἐργασίαν

Ἄφετε τὴν κατοικίαν,

Ἄς ἐτοιμασθῇ ὁ χῶρος,

Ὅπου θὰ ριφθῇ ὁ σπόρος.

Κατὰ τοὺς πρώτους φθόγγους ἡ Ἰωάννα ἔμενεν ἀκίνητος, οἷον γαλαθανισθεῖσα, ἀλλ' εἶχε οὐ προσηλωμένον καὶ ἦκουε.

Ὡστε εἶχεν ἐννοήσει ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ θόρυβον, δ' ἰντελὺς ὡσάυτως ἠκραζέτο τὸν τραγωδιστὴν.

Τὸ ἄσμα τοῦτο—ὁ σ πό ρ ο ς τοῦ σ ί τ ο υ—ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶχεν ἀγοράσει ἐν Ἐπινᾷ, ἡμέραν τινα ἀγορᾶς, τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐπειδὴ δὲν

μάτων ἐμπνεόμενος ἐναυάγησεν. Ἐναυάγησεν ἴσως ἅμα ἐπάτησεν ἐκεῖ τὸν πόδα του· τί ἔπρεπε νὰ γίνη; Νὰ ἐκτιμηθοῦν τὰ λαμπρά του αἰσθήματα ἢ τὰ λαμπρά του ἀποτελέσματα; Νὰ προτιμηθῇ αὐτὸς ἢ αἱ Σέρραι; Δι' ἡμᾶς ὁ κ. Μπέτσος προσωπικῶς εἶνε προσφιλες, διότι ἐζήτησε νὰ ἐγκαρδιώσῃ φίλους μας ἐν Σέρραις, ἀλλὰ διαιρέσεις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲν ἀνεχόμεθα· φρίττομεν· καὶ ὁ κ. Μπέτσος διήρесе· θυσιάζομεν λοιπὸν τὰς προσωπικὰς μας συμπαθείας· καὶ φροντίζομεν περὶ τοῦ ὅλου· τὸ ὅλον δὲ ἀπαιτεῖ τὴν ἀσομκκρυνσιν τοῦ κ. Μπέτσου· διότι ἰδοὺ ὅτι καὶ μετὰ τὸ κονάκι τὰ χάλασε· καὶ μετὰ τὴν Κοινότητα τὰ ἔχει χαλασμένα· καὶ μετὰ τὸν Μητροπολίτην δὲν πάγει καλά· ὥστε, αὐτὸς ὁ κ. Μπέτσος πρέπει νὰ ζητήσῃ τὴν μετὰθεσίν του, πρὶν ἢ τὰ πράγματα δεινωθῶσι πλείοτερον.

Ἐνθυμείσθε τὴν περίπυστον ἐκείνην παῦσιν δι' ἐνὸς διατάγματος ὅλων τῶν καθηγητῶν τοῦ Γυμνασίου Πύργου, Λομβάρδου ὑπουργεύνοντος τῆς παιδείας; Αἶ, λοιπὸν μὴ ἐκπλαγῆτε μανθάνοντες σήμερον ὅτι αἱ παύσεις αὗται ἀνεκλήθησαν ἅπασαι ὑπὸ τοῦ νέου ὑπουργοῦ Βουλπιώτου σχόντος τὴν γενναιότητα νὰ δικαιώσῃ τοὺς καθηγητάς, καὶ νὰ καταδικάσῃ τὴν ζακύνθειον ὀξυθυμίαν μεθ' ἧς ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ προκατόχος του. Οἱ καθηγηταὶ διετάχθησαν νὰ ἀπέλθωσιν ὡς τάχιον εἰς Πύργον καὶ νὰ ὑποβάλωσι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον εἰς ἐξετάσεις τοὺς μαθητάς· δηλαδὴ ἀπεδέχθη τὸ ὑπουργεῖον ὁλοσχερῶς τὴν γνώμην τοῦ Συλλόγου τῶν καθηγητῶν δι' ἣν γνώμην ἐπαύθησαν ὑπὸ τοῦ Λομβάρδου.

Δὲν πρέπει νὰ σιωπήσωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅτι ὁ νέος ὑπουργὸς κ. Βουλπιώτης ἐπεδειξάτο πνεῦμα φρονήσεως καὶ μετριοπαθείας ἄξιον παντὸς ἐπαίνου· εὐχόμεθα δὲ τοιοῦτος νὰ φανῇ πάντοτε ἐν μέσῳ τῆς σκαιότητος ἥτις χαρακτηρίζει τὴν ἐλληνικὴν πολιτικὴν.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κάλλιστα ποιῶν ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ὀχληράς διαδόσεις περὶ γενομένων δῆθεν καταχρήσεων εἰς τὸ Φυτολογικὸν Μουσεῖον, ἀπτομένων ἀμέσως τῆς ὑπολήψεως τοῦ σοφοῦ καθηγητητοῦ κ. Χελδράχ, ἀναθεὶς τὴν ἀμεσον διεξαγωγὴν τῆς ὅλης ὑποθέσεως εἰς τὸν κ. Καρίδαν, ὅστις ἐλπίζομεν ὅτι θέλει δώσει πέρας εἰς τοιαύτην μωροῦπόθεσιν, δι' ἧς ἐζήτησαν νὰ στιγματίσουν τὴν ἐλληνικὴν ἐπιστήμην ἐν τόσοις μόχθοις ἐργαζομένην.

Ἀσθενεῖ ἐλαφρῶς ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Κοντόσταυλος.

Εἰς Ἰταλὸς εἶχε φονεύσει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῦρκον· ἴσως δὲ τὸν εἶχε καὶ ληστεύσει. Μετὰ τὸν φόνον καὶ τὴν ληστείαν κατέφυγεν ἀμέσως εἰς Πάτρας, ὅπου καὶ ἤνοιξεν ἐμπορικὸν καὶ ἐξῆλκε ὡς φιλήσυχος πολίτης, ἕως ὅτου ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις τὸν ἐξεστρώωσε καὶ τὸν ἐζήτησε. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει νόμος μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος, περὶ παραδόσεως κακούργων, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐξέδωκε τὸν ἰταλὸν κακούργον, μετενέχθη δὲ προχθὲς ὑπὸ φρουρὰν εἰς Κέρκυραν, ἐκεῖθεν δὲ ὁδοληθήσεται εἰς Βρίνδισι καὶ παραδοθήσεται εἰς τὰς ἰταλικὰς ἀρχάς.

Πόλεμος καὶ πόλεμος! Εἰς τὸ χωρίον Ἀσλάναγα τοῦ Δήμου Ἀρεῶς τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν συμπλοκὴ ἐπισυμβᾶσα μεταξὺ τοῦ Δημάρχου καὶ πολιτῶν ἐναντίον φαίνεται κόμματος, εἰς ἣν ἐτραυματίσθησαν πολλοί, καίριως δ' ἐπληρώθη εἰς ἱερεῖς, ὅστις καὶ αὐτὸς βέβαια θά κατῆλθε σημαιοφόρος εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ἀπίστων. Ἀφοῦ διήρκεσε κάμποσας ὥρας ἡ συμπλοκὴ, ἀφίκετο ἡ στρατιωτικὴ δύναμις καὶ τοὺς διέλυσε ἀίματοστάζοντας.

ἐγνώριζε τὴν μουσικὴν, ἡ Ἰωάννα ᾄδουσα μετ' αὐτοῦ εἶχε διδάξει αὐτὸν τοῦτο.

Ὁ νεανίας ἔπαυσε τραγῳδῶν.

Πρὸς στιγμὴν ἡ Ἰωάννα εἶχε φανῇ ὅτι ἤθελε ν' ἀκούσῃ ἀκόμῃ· ἔπειτα λαμβάνουσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν καὶ σφίγγουσα αὐτὴν ἰσχυρῶς:

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν, ἐνθυμοῦμαι!

Ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο ἐκ νέου:

Με τοὺς βραχίονας ἐγὼ ἠτοίμασα τὴν γῆν μου
Καὶ τώρα εἰς τὸν γόνιμον αὐτῆς θὰ ρίψω κόλπον
Τὸν σπῆρον, ὃν ἐφύλαξα. Τὰ ἄνθη καὶ οἱ χλοῆ
Ὅταν τὸ ἔαρ φύωνται, ἀμέσως καὶ ὁ σῖτος
Ἵπὸ ἀκτίνων τότε τοῦ ἡλίου θὰ φυτρώσῃ.
Εἶνε τὸ καύχημα τῆς φύσεως ὁ σῖτος!

Γεωργοὶ στήν ἐργασίαν!

Ἀφετε τὴν κατοικίαν.

Ἄς ἐτοιμασθῇ ὁ χῶρος,
Ὅπου θὰ ταφῇ ὁ σπῆρος!

Ἡ Ἰωάννα ἤκουσεν ἀκόμῃ, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχε τὴν φορὰν ταύτην σπινθηροβολοῦντας καὶ ἐκλονίζετο ὑπὸ σπασμωδικοῦ τινος τρόμου.

Ὅταν οἱ τελευταῖοι φθόγγοι τῆς φωνῆς ἔπαυσαν, ἡ νεᾶνις ἠνωρθώθη καὶ μετ' ὀφθαλμοὺς καὶ μέτωπον ἀκτινοβολοῦντας.

— Εἶναι ὁ Ἰάκωβος! εἶναι ὁ Ἰάκωβος! ἐπεφώνησε.

Σπεύσασα εἰς τὸ παράθυρον ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ ἐσέκωσε

τὸ δικτυωτόν. Τότε ἡ θελκτικὴ κεφαλὴ αὐτῆς ἐφάνη εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ἐν τῷ παραθύρῳ.

— Καλημέρα, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ νεανίας ἐκβάλλων τὸν πῖλόν του, ἐξυπνήσατε τώρα, ἐκοιμήθητε καλῶς; Ἐγὼ δὲ μνην ἄδειαν ἀπουσίας· δύο μῆνας, οὐς μέλλω νὰ διέλθω πλησίον σας καὶ τοῦ ἀναδόχου μου· κρίνατε πόσον εἶμαι εὐτυχής, Ἰωάννα!

Ἡ νεᾶνις ἔκλινε τὸ σῶμά της πρὸς τὰ ἔξω, ὅπως ἴδῃ καλλίτερον τὸν μνηστῆρα αὐτῆς. Οὗτος δὲ ἐξηκολούθησεν.

Πρὸ δύο ὥρων ἦλθον, Ἰωάννα, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ σὰς ἐξυπνήσω πολὺ ἐνωρίς, πρὸ πολλοῦ θὰ ἐτραγώδουν ὑπὸ τὸ παράθυρόν σου τὸν Σπ' ὁ ρ' ε' α' τ' ο' υ' σ' ἰ' τ' ο' u, τοῦτο τὸ ἀγροτικὸν ἄσμα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἀγαπῶ, διότι πρὸ πάντων σεῖς μοὶ τὸ ἐμάθετε.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν, ἐγὼ σὰς τὸ ἔμαθον, ἐνθυμοῦμαι· τὸ ἐτραγώδοῦμεν ὁμοῦ.

— Ἰωάννα, θὰ τὸ τραγώδῃσωμεν ἀκόμῃ.

Ἀνορθωθείσα καὶ τὰς χεῖρας τείναςα πρὸς τὸν νεανίαν ἀνέκραξε:

— Ἰάκωβε, Ἰάκωβε!

— ὦ! Ἰωάννα μου ἀξιολάτρευτος! ἐπεφώνησεν ὁ ἀξιωματικός.

Καὶ ἀπέστειλεν αὐτῇ πολλὰ φιλήματα.

Ἡ Ἰωάννα ἀκούσασα κρότον βημάτων ἐν τῷ δωματίῳ ἐστράφη ζωηρῶς.

Τραγικός φόνος συνέβη χθές τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ Μεταξουργείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίων Ἀσωμάτων, ἐν στιγμαῖς κραιπάλης, ἀνταλλαγῆς λόγων καὶ ἔπειτα, σύμφωνα μὲ τὰ ἀγνὰ ρωμαϊκά ἤθη μὲς, ἀνταλλαγῆς βολῶν καὶ μαχαίριων. Ὁ Βασιλεὺς Καπετανάκης ἐκ Σπάρτης, ἐπιστάτης τοῦ καταδρέγματος τῶν ὁδῶν, καὶ ὁ Δημήτριος Σαραντάκης ὑπηρετῆς μετὰ καὶ ἄλλων ἀγνώπτων ἐφόνευσαν τὸν ἐξ Αἰγίνης δεκανέα τοῦ ἱππικοῦ, φέροντα ἐνδύματα πολίτου, ὀνομαζόμενον Ἀνδρέα Χαδζίνη. Ἐκτυπήθη δὲ διὰ μαχαίρας εἰς τὰ νεφρὰ καὶ διὰ στόκου φέροντος βελώας ἐγχειρίδιον, ἐξ ἐκείνων ἴσως τῶν δηλητηριασμένων. Ὁ δυστυχὴς Χαδζίνης εἶχε λάβει τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τοῦ στρατοῦ χθές ἔτι καὶ προσεξώφλει τὴν ἡδονὴν τῆς ἐπανόδου του εἰς τὴν δροσερὰν Αἰγίνα, τίς οἶδε πόσα φιλήματα μητρὸς καὶ οἰκείων προσεξοφλῶν, ὅτε ἔλαβε τὸ φίλημα τοῦ θανάτου, εὔρεθαι μέλος παρέας, καὶ ἀντικρὺ αὐτῆς ἄλλῃ παρέα, ἥτις καὶ ἐτέλεσε τὸ αἵματηρὸν θαῦμα. Οἱ δρᾶσαι δὲν συνελήφθησαν, πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου, καὶ τούτου ὑπόπτου!

Ἡ αὐθάδης ληστεία τοῦ Δέγγληρη εἶνε ἀντικείμενον τῆς νυκτερινῆς καὶ ἡμερησίας κουβέντας. Διεδόθη ὅτι καὶ ὑπηρετρίαι εἶνε ἀνακατωμένοι, καὶ ὑπηρετρίαι μάλιστα ἔχουσαι ἐραστάς, καὶ ὅτι εὔρεθη παρὰ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ εἰς γυναικεῖος μπουστός, ὅπερ θεωροῦμεν κωμικόν, ἐκτός ἐὰν τὰ κλεῖθρα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἦνοιξαν διὰ διπλοῦ βιασμοῦ.

Οἱ συλληφθέντες παρὰ τοῦ λιμενάρχου Πειραιῶς, ἀλιεῖς, οἱ διὰ δυναμίτιδος ἀδυσώπητοι διώκται καὶ φονεῖς τῆς γονῆς τῶν ψαριῶν, τῆς εὐλογίας αὐτῆς τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν καὶ τῆς φωσφοροποιῶν τροφῆς τῶν ἐλληνικῶν στομάχων καὶ τῶν ἐλληνικῶν ἐγκεφάλων, παρεπέμφθησαν εἰς δίκην προσδιορισθεῖσαν τὴν 19 Αὐγούστου.

— Ἀ! πάτερ μου, πάτερ μου! ἀνέκραξε.

Καὶ ἔρριπθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰακώβου Βαγιᾶν καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς στηρίζασα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ γέροντος ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἡ εὐχάσων, ἀγαπητή μου, ἢ μᾶλλον ἡσυχάσωμεν ἀμφοτέροι, διότι βλέπεις καὶ ἐγὼ κλαίω, ἔλεγεν ὁ γηραιὸς λοχαγός. Ἡ ἀφίξις τοῦ Ἰακώβου τοῦ μνηστῆρος σου, ὃν δὲν ἀνεμένομεν καὶ ὅστις ἐξαίφνης μᾶς κατέλαβεν ἐμποιεῖ συγκίνησιν, χαρὴν...

Ἀλλ' ἐξηκολούθησε, δὲν ἐνεδύθη ἀκόμη ἐντελῶς, θέλει νὰ προσκαλέσω τὴν Γερτρούδην ὅπως σοὶ βοηθήσῃ νὰ ἐνδύθῃς;

— Ὁχι, ἀγαπητὴ πάτερ, εἶναι ἀνωφελὲς τοῦτο.

— Νὰ σοὶ βοηθήσω ἐγὼ;

— Δὲν θὰ δυνηθῇτε, εἶπε, μειδιῶσα.

Ταχέως αὕτη ἐφόρεσε καὶ τὰ λοιπὰ ἐνδύματά της καὶ περιέδρε περιλαίμιον.

Ὁ Ἰακώβος Βαγιᾶν ἀνοίξας τὴν θύραν ἀνέκραξε.

— Γερτρούδην, ἐτοιμάσατε τὸ πρόγευμα;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Γερτρούδην.

Ἡ Ἰωάννα ἦν ἐτοίμη. Ὁ γέρων τῇ προσέφερε τὸν βραχίονά του καὶ κατέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἡ σοκολάτα μετὰ τοῦ γάλακτος ἤχνιζεν ἐντὸς τῶν δοχείων.

— Καλὴμέρα, δεσποινίς, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Γερτρούδην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπίσης δικάζονται οἱ κατὰ τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Παναγιωτάκη ἐπιτεθέντες βασιβουζουκικῶτατα ξιφουλκοὶ κλητῆρες, εἰς οὓς εἶθε νὰ δοθῇ κάλλιστον μᾶθημα ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης!

Ἀδιαθετεῖ ὀλίγον ὑπὸ τῆς καματερᾶς ἐργασίας ὁ φίλος διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας κ. Κοσσανάκος.

Αἱ πληροφορίες τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Δοιμοκαθαρτηρίων μας εἶνε λίαν εὐάρεστοι· πλήρης ὑγεία ἐπικρατεῖ εὐτυχῶς ἐν αὐτοῖς.

Μεθαύριον τετάρτην ἀναχωρεῖ εἰς Σάμον ὁ νεαρὸς πρωτοδίκης Μαρανθοκάμπου, κ. Τιμολέων Δ. Νικολάου, ἐκ τῶν ζωηροτέρων καὶ εὐμαθεστέρων ἀντιπροσώπων τῆς Σαμιώτιδος νεολέας, τηλεγραφικῶς λαβὼν τὸν διορισμὸν τοῦ ἐνταῦθα καὶ ἀπερχόμενος ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητηρίων τῶν παλαιῶν φίλων του. Ἡ καυμένη ἢ Σάμος! καὶ αὕτη εἶνε καθ' ὅλα ἐλληνικὴ, γιομάτη παιδιὰ δικά μας, μόνον ποῦ δὲν μποροῦμε ἀκόμη νὰ τὴν σφίγξωμε εἰς τὰς ἀγκάλας μας!

Οἱ καρραγωγεῖς τῆς Δημαρχίας καταδρέχοντες τὰς ὁδοὺς παρακαλοῦνται μὲ ὅλον τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸ ἐπάγγελμά των νὰ μὴ γεμίζωσι τὰ βαρέλια των ἐμπροσθεν τοῦ καφενεῖου Τσόχα ἐν ὁδῷ λίαν σνιχαζομένη, τὴν ὁποίαν καταπλημμυροῦσι μὲ τὰ ἐκχειλίζοντα ὕδατα καὶ κατασκευάζουσι βόρβορον ὅλως περιττόν· ὑπάρχουσιν ἄλλα ἀποκεντρότερα μέρη, ὅθεν δύνανται νὰ ἀντλήσωσι τὸ ἐκ τῶν σωλήνων τοῦ ὑδραγωγείου ὕδωρ χωρὶς νὰ ἐνοχλῶσι τοὺς καταστηματαρχὰς καὶ τοὺς διαβάτας τὴν κεντρικωτέρας θέσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἐπλησίασε τὴν ὑπηρετρίαν, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ περιεπτύξατο αὐτήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, τῆς θύρας ἀνοιχθείσης, εἰσῆλθεν ὁ Ἰακώβος Γρανδέν.

— Ἀ! ἰδοὺ αὐτός, ὁ νεαρὸς στρατιώτης, ἀνέκραξεν εὐθύμως ὁ γέρων. Ἐμπρὸς τέκνα, διότι ἀμφοτέροι εἰσθε τέκνα μου, φιληθῇτε.

Ἡ Ἰωάννα ἐρυθρίωσα ἔτεινε τὰς παρειάς της, ἐφ' ὧν ὁ Ἰακώβος ἐπέθεσε δύο μεγάλα ἤχηρά φιλήματα.

— Τώρα, ἂς προγευματίσωμεν, ὑπέλαβεν ὁ γηραιὸς λοχαγός. Τὸ νὰ ἰδωμεν ἀλλήλους, τὸ νὰ εὔρεθῶμεν ὁμῶς καὶ οἱ τρεῖς εἶναι εὐχάριστον πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω, Ἰωάννα;

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ πάτερ.

— Αἰσθάνομαι ὅτι ἀναβίω καὶ νομίζω ὅτι ποτὲ μου δὲν εἶχον τόσῃν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἀληθῶς θὰ τραγώδῃς εὐχαρίστως, ὡς σὺ πρὸ ὀλίγου, δραγόνε.

Γεωργοὶ στὴν ἐργασίαν!

Ἀφετε τὴν κατοικίαν.

Ἄς ἐτοιμασθῇ ὁ χῶρος, ὅπου θὰ ταφῇ ὁ σπόρος!

Ἐτραγώδει ὁ γηραιὸς Βαγιᾶν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων!

— Ἰωάννα, ἐξηκολούθησε, μὲ ἀκούεις νὰ τραγώδῃς σήμερον, θὰ μὲ ἴδῃς νὰ χορεύω τὴν ἡμέραν τῶν γάμων σου.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικίαν· προσηλώ-

Καὶ οἱ περὶ τὸ Γυμνάσιον τῆς Νεαπόλεως οἰκοῦντες παραπονῶνται διὰ τὰς μέχρις ὁρθροῦ διαρκούσας πολλάκις πατινάδας τῶν ἐρωτολήπτων, ἃς πολλάκις παρακολουθοῦσι καὶ ἄλλοι θόριβοι συγκρούσεων καὶ ὕβρεων. Οἱ κλητῆρες τοῦ διαμερίσματος τούτου ἃς ἀναλάβωσι νὰ διδάξωσι τοὺς ἐρωτευμένους ὅτι ὁ ἔρως εἶνε μὲν θεός, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ἡσυχάζῃ ὅπως οἱ θνητοί.

Οἱ λησται οἱ ἀπαγαγόντες τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ πασσᾶν εἰς ἀπόστασιν ἐξ ὥρων ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης κατέφυγον εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ ζητοῦν λύτρα 30,000 λίρας διὰ νὰ τὸν παραδώσουν.

Γράφουτιν ἡμῖν ἐκ Φιλίππουπόλεως :

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐξετάσεων τῶν Ζαριφείων διδασκαλείων, ὁ ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα κ. Μ. Νικολάου λαμπρὸν παρέθηκε γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Πετροπόλεως» τοῖς κκ. καθηγηταῖς καὶ διδασκάλοις τῶν Ζαριφείων, τιμῶν οὕτως αὐτοὺς διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας, ἃς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατέβαλον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ἥτις τοσοῦτους ἐν ταῖς ἐξετάσεσι παρήγαγεν ἀγλαοὺς καρπούς. Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ κυρίου ὑποπροξένου πρὸς τοὺς ἐνταῦθα ἐργάτας, τῆς ἐλληνικῆς παιδείας ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον εὐστοχος, καθ' ὅσον οὐδ' ἐλήφθησαν κἂν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τε τοῦ ἐνταῦθα ἀφικομένου ἀντιπροσώπου τοῦ Θρακικοῦ Συλλόγου, οὐδὲ ὑπὸ ἄλλων ἐχόντων καθῆκον νὰ μεριμνήσωσιν. Οὗτοι ἐφρόντισαν μόνον νὰ ἀπολύσωσιν αὐτοὺς τῆς ὑπηρεσίας! Διαρκοῦντος τοῦ γεύματος πολλὰ ἀντηλλάγησαν προπόσεις, ἐξ ὧν ἀναφέρω τὴν τὴν τοῦ κ. Νικολάου, ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ δούλῃ διδασκόντων, εἰς ἣν ἀπήντησεν ὁ τῶς διευθυντῆς τῶν Ζαριφείων κ. Σακελλαρίου, καὶ ὑπὲρ τῶν κκ. Βασιάδου καὶ Γεωργαντοπού-

λου, ἀνδρῶν ἐργαζομένων ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁ κ. Α. Ἐνυάλης προέπειν ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς δημοσιογραφίας, τῆς τε ἐντὸς καὶ τῆς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Τὸ εὐθὺς δειπνὸν ἐπεσφράγισε πρόποσις τοῦ ἰδίου ὑπὲρ τοῦ σεβαστοῦ γέροντος κ. Γ. Ζαρίφη, ἣν ἐπηκολούθησαν ἐπευφημίαι ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνδρός.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν τοῦ Ἰσλάμ. Ὅποια τῶν καιρῶν μεταβολή! Ἐπὶ ἡμῖν ἑκατονταετηρίδα τὸ Μαυροβούνιον ὑπῆρξε τὸ ἀνατολικώτερον ὁδόφραγμα τοῦ Σλαβισμού κατὰ τῆς Τουρκίας. Δὲν ὑπῆρξε πραγματικὴ ἢ τεχνητὴ ταραχὴ ἐν Ἀνατολῇ, ἐν ἣ δὲν ἐτόνισε τὸν πρῶτον ἀν' ὃχι καὶ τὸν ὑψηλότερον τόνον τῆς παραφωνίας ἢ μικρὰ αὕτη χώρα. Σήμερον φαίνεται ὅτι ὁ παῖς ἠνδρώθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς νεανικὰς παρεκτροπὰς ἀναλαμβάνων ἥθος σοβαρὸν μεταξὺ τῶν σοβαρῶν. Τῷ ὄντι ὑπὸ ἔποψιν ἐθνικὴν καὶ χωρογραφικὴν τὸ Μαυροβούνιον οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα πράγματα ἔχει πλέον νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Τουρκίας· ἀπέκτησεν ἔτι λιμένα μέλλοντα, ὡς ἐλπίζεται, νὰ εὐδοκιμήσῃ ὃχι ὀλίγον ἐν τῇ Μεσογείῳ· ἀπέκτησεν ἤδη σύνορα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια καὶ ἑκατοντάδες τινὲς Ἀλβανῶν, τοῦ γνησιωτέρου τῆς φυλῆς αἵματος, κατέστησαν ὑπήκοοι τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου. Εἶνε καιρὸς πράγματι ὁ μικρὸς ἀλέκτωρ νὰ παύσῃ τὸ φύλερι αὐτοῦ ἥθους.

Οὐδὲν ἄρα παράδοξον ἀν' ὁ ἡγεμὼν τῆς μικρᾶς ταύτης χώρας θέλει νὰ συνδεθῇ μετὰ σταθερῶν φιλίας δεσμῶν μετὰ τοῦ Σουλτάνου. Εἰς τί θὰ ὠφέλει αὐτὸν πολιτικὴ ὑποποσις καὶ ἐπιθετικὴ. Ἐν γε τῷ παρόντι πάντα τὰ ἐκ τῆς μήτρας τῆς

σας αὐτὴν πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ πατρός της καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Ἰακώβου κατεδίβασε τὴν κεφαλὴν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης κατέστη σύννους, ἐφαίνετο ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ὁ γέρων καὶ ὁ νεανίας τῇ ἀπηύθυναν πολλάκις τὸν λόγον, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Δύο βλέμματα λίαν ἀνήσυχα περιέβαλον αὐτήν.

II'

ΗΜΕΡΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης.

— Φρονῶ, Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ γέρων ὅτι τὸ πρόγευμα δὲν κατηύνασε τὴν πεινάν σου· ἀλλ' ἡ Γερτρούδη θὰ ἐνοιμάσῃ ἐνωρὶς τὸ γεῦμα καὶ θὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν τὴν ἐνδεκάτην ὥραν.

— Εὐκόλως θὰ ἀναμείνω ἕως τότε.

— Δῶσε τὸν βραχίονά σου εἰς τὴν Ἰωάνναν, θὰ κάμωμεν περίπατον ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ἐξῆλθον καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ ἰατρός Λέγενδρος κρίνων ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ, εἶχε μείνει ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Ἰακώβου Βαγιγιάν. Κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου, βλέπων ἐφ' ὅλου τοῦ κήπου, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὴν Ἰωάνναν.

Ὁ Ἰάκωβος ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν κληματοσκεπὴ θόλον ἐν τῷ βάθει τοῦ κήπου.

— Ἀγαπητὴ Ἰωάννα, τῇ εἶπεν, ἔσχον τὸ θάρρος, τὴν προτεραιάν της ἀναχωρήσεώς μου, νὰ σὰς εἶπω : Σὰς ἀγαπῶ!

— Μάλιστα, Ἰάκωβε, ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησε.

Καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὸν ρεμβασμὸν της.

Ἡ ἀνησυχία τῶν δύο ἀνθρώπων κῦξανε. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιγιάν κατέστη ὠχρότατος καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ δμιλήσῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς εὐρίσκετο ὡσαύτως εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν. Μετὰ μίαν στιγμὴν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατηθῇ ὁ γέρων ἐγκατέλειπεν αὐτοὺς ἀποτόμως καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον μειδιῶν τὸ πρόσωπόν του οὐδὲν εἶχεν ἔχνος ἀνησυχίας.

Πολλάκις περιῆλθον τὸν κήπον καὶ ἡμέτεροι ἐπὶ ἐκάστου θρανίου. Ἡ Ἰωάννα τὰ πάντα ἀνεγνώριζε. Στάσα πρὸ μηλέας.

— Ἐκεῖ, εἶπε, ἐπὶ τοῦ δένδρου τούτου ὑπῆρχε φωλεά.

— Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος. Παρατηρήσατε, Ἰωάννα, νὰ την.

— Μάλιστα, εἶπε βραδέως, ὥσει ὠμίλει καθ' ἑαυτήν· οἱ σπῖνοι ἐπανῆλθον· ἡ φωλεὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους δὲν ἦτον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κλάδου τούτου οἱ σπῖνοι κατεσκεύασαν αὐτήν.

Τουρκίας προκύψαντα Κράτη τὴν αὐτὴν φιλειρηνικὴν περίπου τηροῦσι πολιτικὴν. Μήπως δὲν εἶδε καὶ δὲν συνωμίλησε τῷ Σουλτάνῳ καὶ αὐτὸς ὁ ἡμεγών τῆς Βουλγαρίας, τῆς χώρας τοῦτέστι ἐκείνης, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πέτρα τοῦ τελευταίου καὶ προσφάτου εἰσέτι ἐν Ἀνατολῇ σκανδάλου;

Τὸ Μαυροβούνιον διανύει ἤδη τὸ στάδιον τῆς συντηρήσεως τῶν κτηθέντων· ἄλλως τε ὀφείλεται καὶ χάρις εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ἐφάνη τοσοῦτον καλῶς διατεθειμένη, ὥστε ἀφώπλισε τοὺς Ἀλβανοὺς γείτονας τοῦ Μαυροβουνίου καὶ ἐμπόδισεν αὐτοὺς νὰ πυροβολήσουν κατὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου καὶ ἥτις ἐν τῷ ζητήματι τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὁρίων ἐπεδείξατο τοιαύτην γενναιοδωρίαν.

Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη ἐξήγησις τῆς ἐπιδεικτικῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου πρὸς τὸν Σουλτάνον καὶ τοῦ ἐπιδεικτικωτέρου τῆς δεξιώσεως αὐτοῦ τρόπου. Ἀλλ' ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ἀφελής, εἰ καὶ πραγματικὴ οὐσα, θὰ ἐτίμα ἐξόχως τὴν πολιτικὴν νοημοσύνην τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου. Ἀνευ τῶν συνδυασμῶν τῆς γενικῆς πολιτικῆς οὐδεὶς ἐπ' ἀληθεία θὰ ἐδυσχέρανε νὰ ἀποδεχθῇ ὅτι τὸ Μαυροβούνιον ἀπεφάτισε νὰ ἐγκαίνισῃ νέαν πολιτικὴν εἰρήνην καὶ ἐσωτερικῶν βελτιώσεων· ἀλλ' ἡ τοιαύτη πολιτικὴ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς νευρικῆς ἀταραξίας τῶν τέκνων τοῦ Μέλανος Ὁρους· οὐδεὶς σχεδὸν ἀμφιβάλλει ὅτι ἀπερχόμενος σήμερον ὁ Νικόλαος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκτελεῖ ξένην διαταγὴν καὶ ὅτι ἀπλῶς χαράττει μίαν γραμμὴν εὐρυτέρας διπλωματικῆς ἐκστρατείας, ἥς βεβαίως δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ στρατηγός.

Αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐν Εὐρώπῃ ἐξήγειρε τὸ ταξίδιον τοῦτο, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὥς γνωστὸν πολλὰ περιάδονται περὶ συνασπισμοῦ τῶν κρατιδίων τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας κατὰ τινος ἀνατέλλοντος ἐχθροῦ. Ὁ παλαιὸς ἐχθρὸς, ἡ Ρωσία, ἐδυσεν ἐν-

νοεῖται καὶ δὲν θὰ ἀνατέλλῃ πλέον εἰμὴ ὡς ἥλιος προστατευτικός. Τούτου δοθέντος, τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς εἶνε περιττὸν πλέον νὰ ὑποβλέπωνται ἀμοιβαίως καὶ περιττώτερον νὰ ὑποδουλιζέται ἡ μεταξὺ αὐτῶν φυλετικὴ ἐχθροπάθεια. Ὁ καιρὸς τῆς ἀδελφότητος ἤγγικεν· Τούρκοι καὶ Μαυροβούνιοι, Βούλγαροι καὶ Ἕλληνες, Ρωμῶνοι καὶ εἰ δυνατόν Σέρβοι δύνανται νὰ σφίγξωσι τὴν ἀλλήλων τὰς χεῖρας καὶ νὰ δώσωσιν ἀμοιβαίως τὸ φίλημα τῆς διαλλαγῆς· ἔστωσαν δὲ βέβαιον ὅτι ὁ Τσάρος θὰ εὐφρανθῇ ἐκ τούτου. Καὶ ἀγνοοῦμεν μὲν πῶς οἱ ἄλλοι λαοὶ θὰ ἀποδεχθῶσι τὸ νέον εὐαγγέλιον, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ σπεύσωμεν ἀσπαζόμενοι αὐτὸ, ἐν ὧσ' οὐλάχιστον δὲν πεισθώμεν ὅτι ἡ φιλία τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς προώρισται νὰ μᾶς βλάβῃ ὀλιγώτερον ἢ ἡ λυσσώδης αὐτῶν ἐν τῷ παρελθόντι καταδίωξις κατὰ παντὸς ὅτι Ἕλληνικόν.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ

Ἡ ἀνθρωπότης προϊόντος τοῦ χρόνου ἀναπτύσσεται, αἱ θρησκείαι καταπίπτουσιν, αἱ κοινωνικαὶ προλήψεις ἐξαλείφονται, τὰ φυλετικὰ μίσση καταπαύουσιν καὶ οἱ λαοὶ ἀδελφοποιούνται. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προόδους αἱ ἔκαμεν ὁ πολιτισμός, εἰσέτι ἀπέχοντες πολὺ τῆς τελειότητος ἐκείνης ἥτις εἶναι τὸ ὄνειρον μηδενιστοῦ. Ἀχρὶς οὗτου διαπλασθῶσιν αἱ κοινωνικαὶ ἠθικαὶ εἰς τοιαύτην τελειότητα, ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου, αἱ μεμβράναι τῆς διακρίσεως χρησιμεύουσιν ὡς σακκούλαι εἰς τοὺς καπνοπώλας καὶ βασιλικαὶ ἀλουργίδες ὡς σκεπάσματα εἰς τὴν γυμνητεῦσαν μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος, χρειάζονται αἰῶνες μαρτυρικῆς ἐργασίας. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπεταὶ ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶσι ὑπὲρ ἠθικῆς τελειοποιήσεως τῶν κοινωνιῶν, πτοούμενοι ἐκ τοῦ μήκους τοῦ δρόμου, ὅνπερ ἔχει νὰ δια-

— Τὰ πάντα ἐπανερχονται ἐν τῇ μνήμῃ της, διελογίζετο ὁ γηραιὸς λοχαγός.

Ἀφήσασα τὸν βραχίονα τοῦ Ἰακώβου καὶ πορευομένη ἐμπρὸς ἐπληθαίναζε τὴν οἰκίαν. Αἶφνης ἔστη ἀποτόμως ἐν μέσῳ τῆς δενδροστοιχίας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου της παρετήρησε διὰ μακρῶν. Τέλος ἀνέλαβε τὸν βραχίονα τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς λέγουσα.

— Ἐλάτε, ἐλάτε καὶ οἱ δύο.

Καὶ ἐπανήγαγεν αὐτοὺς ὑπὸ τὸν κληματοσκεπὴ θόλον· ἀφήσασα ἐκ νέου τὸν βραχίονα τοῦ Ἰακώβου ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θρανίου, ἔπειτα ἔνευσε νὰ καθίσωσιν ὁ γέρον, δεξιᾷ, ὁ νεανίας ἀριστερᾷ. Ἐσπευσαν νὰ ὑπακούσουν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐπεκράτησε σιωπὴ. Ἡ Ἰωάννα ἐφαίνετο σκεπτομένη· τὸ πρόσωπόν της εἶχεν ἀναλάβει παράδοξον ἐκφρασιν σοβαρότητος, καὶ λάμψεις πρόσκαιροι, διαδεχόμενοι ταχέως ἀλλήλας, ἐφώτιζον τὸ βλέμμα της. Εὐθὺς παρατηρήσασα τὸν πατέρα αὐτῆς, εἶτα τὸν μνηστῆρά της:

— Ἡμῖν τρελλῇ, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπε.

Τὴν ἐρώτησιν εἶχε προῖδει ὁ ἰατρός· ἐν τούτοις οἱ δύο ἄνδρες ὑπέστησαν ὀδυνηρὰν ἐκπληξιν.

— Κόρη μου, ἀγαπητὴ μου! ἐψιθύρισε ὁ γέρον.

— Ὡ! Ἰωάννα! εἶπεν ὁ Ἰακώβος Γρανδέν.

— Δὲν τολμάτε νὰ μοῦ ἀπαντήσητε, ὑπέλαβε μειδιῶσα καὶ μολταταῦτα πολλὰς ἔχω νὰ σᾶς ἀπευθύνω ἐρωτήσεις.

— Λοιπὸν μάλιστα, Ἰωάννα, εἶνε ἀληθές, εἶχες ἀπολέσει τὸ λογικόν.

— Πόσον καιρὸν ἤμην παράφρων;

— Ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἐδίστασε ν' ἀπαντήτῃ.

— Πόσον καιρὸν; ἐπανελάβε.

— Περὶ τὰ τρία ἔτη.

— Ἀ! εἶπεν αὕτη κινουσα τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανελάβεν:

— Ἐρρίφθην εἰς τὸν ποταμόν· τίς με ἀνέστυρεν;

— Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀδίκως κατηγγείλαμεν, ὁ φίλος τοῦ μνηστῆρός σου, ὁ γενναῖος Λυκογιάννης.

Ἡ Ἰωάννα ἐρρίγησεν.

— Ἀκουσον, κόρη μου, ἀκουσον, μετὰ σπουδῆς ἐξηκούθητεν ὁ Ἰακώβος Βαγιάν· ἀνὴρ τις, ὅστις ἔμεινεν ἄγνωστος, εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωματίόν σου διὰ νὰ κλέψῃ.

— Διὰ νὰ κλέψῃ! ἐψιθύρισε.

Ἐπειτα παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν γέροντα:

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἶπε. Τί λοιπὸν συνέβη εἰς τὸ δωματίόν μου;

— Μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κλέπτου, συνήφθη πάλιν.

— Τότε; ἠρώτησεν ἀσθμαίνουσα.

(ἀκολουθεῖ)